

Az imagináció nyelve, kép- és élményszerűsége.

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: March 22, 2019, 12:40 pm

Dénes Albert

Metafizikailag tudjuk, hogy az életünket, a sorsunkat imaginációink alakítja. Néztek csak meg ezt az állást, vizsgáljuk meg, mit tudunk felfejteni belülről. Először is mit jelent, hogy metafizikailag? Hajlamosak vagyunk a metafizika kapcsán arra gondolni, hogy az mindig valami túlságot jelent, valami olyanra utal, amit csak gondolatilag, szellemileg, mentálisan tudunk megragadni. Még Guénon is úgy értelmezte a metafizikát, amely túl van azon, amit itt megélhetünk mindennapi életünkben.

A metafizika valójában nem csak gondolatilag megragadható túlságot fejez ki, hanem teljesen magába tudja venni a mindennapi életet is. Magába is foglalja mindigis, csak hogy mi egy vagy túlbbsajátos tudati belső folyamat nem úgy fogjuk fel, vagyis hajlamosak vagyunk a metafizikait az a nem-metafizikait túlságosan durva felosztásban alkalmazni a valóság. A testszerző, a tudnyszerző, a konkrét alakot az megnyilvánulás-módot a lét az mind-mind a metafizikum által thatottak, még a tárgyyszerző is, amelyet oly gyakran anyagnak nevezve kiszakítunk a maga metafizikumából. Azt is lehetne mondani, hogy csak a metafizikai valóság létezik, csak hogy ez a maga belső szellemi rendje szerint létezik, amelyet ha nem ennek megfelelően fogunk fel, akkor keletkezik olyan zavar, olyan megbontott lét, olyan feltételezett az az kifordított, örthetlenség az homály, mint amilyent az emberiségnek volt májja megtapasztalni nem csak az elméleti idők során, hanem amit a mai napon is megél. Nem az a helyes felosztás, hogy metafizikai az nem metafizikai. Csak metafizikai van az amit nem-metafizikainak élünk meg, az a metafizikai rend belső szellemi tárgy szerzőgeinek az általunk való megszegésből ered.

Mi a helyzet a tanulmányt nyitni elsősorban a második részével, hogy a sorsunkat az imaginációink alakítja? Az imagináció egy olyan spirituális természetű szerve az embernek, ahol a tudat, a tudattalan, az örökkelés, a tapasztalat, a gondolkodás, a mentális tartalmak, az érzelmek, az emlékek, a képzetek találkoznak az kálcshatásba lépnek egymással. De ugyanez az imagináció az is, amely a testtel szemben nagyon erős kapcsolatban áll. Sokan még a spirituális tanokkal foglalkozók kálcshatás is leírják a testet, azt tartva erről, hogy csak durva anyagi burok. Ezt nem éppen úgy van. Ugyanezt a tövedést kálcshatás el a felszín az a mályog viszonylatában, de ez egy májstéma. Itt most az a fontos, hogy felismerjük, vagy

legalább kárpuzelmu- és megörítmerűinket kissé a szokásosnál jobban munkába tölve rállássunk, hogy a test mályen át van hatva a metafizikai vonásokkal, olyannyira, hogy ha ezeket kivonjuk belőle, maga a test is eltűnne. Mindez nem mond ellent az empirikus, objektív, tudományos ismereteknek, vannak sejtek, molekulák, erek, idegek, szövetek, van anyagcsere, vannak neuronális hállázzatok s még sok-sok más, a testet felépítő anatómiai és fiziológiai állszetevők. Éon magárál a testszerűség metafizikumárál beszélttem, mintegy elosztalni próbálván azt a kámu keményedett nézetet, hogy a test par excellence nem-metafizikai elem, csak burok stb. Tehát az imagináciának, mint az ember metafizikai, spirituális szervének komoly káze van a testhez, de a valóság tőrgyi, tőnyserű tartományaihoz is.

Az imagináció mivel olyan metafizikai szervünk, ahol a valóság állszes megnyilvánulásaitálkozik- gondolom, ezt nem kell kállállnállsebben magyarul- egyben olyan állnyegi, primordiális, alapvető és centrális fontossággal bíró, amely minden további meghatározó felépítőst, beálltállsokat, sors-szekezetet. Egyben az események, a történetek állntállforma is, de nem csak úgy mint egy merev állntállforma, hanem úgy, hogy az imaginációban állszsejálltt tartalmak jellegük szerint állthatnak, állszűnek eseményeket, tapasztalatokat, helyzeteket, állapotokat. Az elűzű tanulmányban, amelynek a Tennitűs elűkűszűtűse cűmet adtam, a sorsalakűs lehetűsűgűtű és kikerűlhetetlen szűksűgszerűsűgűtű emlűtettem májr. Most rűszletesebben belemegyek technikáinak nevezhető szempontokba. A technikait persze úgy állrtve, hogy ez szeműlyesen vűgrehajtott máveletek lehetsűges mádjakűnt jűlln szűba.

Amennyiben az elűbb tisztűztuk, hogy a valóság teljes egűszűben metafizikai, úgy most az imagináció is hozzáadhatjuk eme álllltűs állrvűnyessűgi kűrrűhez. Minden imagináció. Vigűzat, mert ez nem egy tűny-megálllapűtű mondat, hanem máveleti mondat. Ágyhogy senkinek sem kell hamarjűban ellenbizonyűtűkok utűn keresgűlnie, mert nem azt mondtam ahogy objektűve állgy van vagy nincs, hanem azt, ahogyan lennie kell a megfelelő máveleti beálltűs esetűn. Ebben az álltelemben és ezen a realizűciűs terepen minden imagináció. Csakhogy. Éos itt jűlln egy problűma. Ugyanis, nem abban állll az ember máveleti lehetűsűge a sorsa, az álllete, a állnye alakűtűsűra vonatkozűan, hogy minden imagináció, hanem abban, hogy tud bínni az imaginációval. Van az emberben egy olyan szellemi-metafizikai kvalitűs, amely az imaginációval kűpes máveleteket vűgezni. Ez az, ami minket állrdekel. Hogy ez a kvalitűs mennyire van elmerűlve az imaginációban és mennyire nem, mit sem vűltoztat annak igazsűgűn, hogy ilyen megkűllállntűzetett kvalitűs van és ha komoly máveletet akarunk vűgezni, akkor eme kvalitűssal kell azonosűtűni magunkat. Minden esetben az imagináció álllltűja elű a valaki álltal megűlt valóság állszűállpotűt. Olyan emberűl is, aki állletűben imaginációrűl, metafizikűrűl sem hallott soha. Azonban, ha nincs tudműsunk az imaginációrűl és annak tulajdonsűgűirűl és fűleg, ha nem kezdűll megismerni, hogy mikűppen kell bínni az imaginációval, akkor az úgy mákűdik, mint egy vezetű nűlkűll maradt jűrmű. Műgsem teljesen állgy, mert mindenkibe szorult valamennyi spontűn metafizikai tudűs, amolyan ráállrűs- vagy intuűciűszerűen és legalább a vűgzetes álltkűzűseket el tudja kerűllni úgy, ahogy. Az, hogy az imagináció hozzá állsze úgy a valóságűnk, ahogyan állszehozza, az egy kikerűlhetetlen metafizikai tűny, vűgsűű és megcűfolthatatlan igazsűgű. Tagadni, ellenbizonyűtűni lehet, de fűllűsleges. Sokkal jobb, ha inkább az utűn kutatunk, hogy mit tehetűnk mi, akik az imaginációra vonatkozű máveleti nyelvet elűg gűgicsűlve beszűllűk és nem igazűn vagyunk a helyzetek urai.

Azt, hogy mindenkinek van imaginációja valamint azt, hogy minden imagináció, valahogy úgy kell állrteni, mint pűldűl a nyelv esetűben, hogy van a nagy nyelvűlg, amelyben kűllálln-kűllálln mozognak, beszűllnek az egyes emberek, mindenki úgy ahogy tud, a maga mádjűn. Ki jobban, tisztűbban, gazdagabban, vűllasztűkosabban, logikusabban, ki pedig szegűnyesen, zavarosan, logikűtlanul, esetleg csunűn, durvűn. Ezzel a nyelv-hasonlattal csak az imagináció, mint olyan, és

imaginációba gyazdik-e vagy sem, látnyeg az, hogy ez a kvalitás, ez a minőség, ez a tudatosság, ez a képesség, vagyis képességeket rendező minőség tisztább legyen.

Ebben a kvalitásban áll az ember metafizikai képessége, ereje, emberi látnyege, tudása, tennitűsége. Ez a lélek, a szellem örökénysége az emberben. Ez a lehetőség, hogy magamat az a valósággot alakítani tudjam. Ez látnyem lélegzete, de pontosabban a lélegzet rendezője. A hétértékes napi tudat az a let felől nézve az az egyedüli gondolat a kapu ehhez a magasabb fokú tudatossághoz, amely gondolat egyáltalán felteszi annak lehetőségét, hogy az ember tőbb, mint társadalomba szervező racionális állat. Akármilyen szörke, kizárólagos let az ember, ez az egyszerű gondolat, mint kapu, mindigis ott van, mint lehetőség, hogy az ember elindulhasson igazi kvalitásnak felbresztése az kifejlesztése tén. Ez az egyszerű gondolat mindenki számára ott van. Fontos kapu, pedig csak egyszerű gondolat. A bekezdésben szerepelt egy olyan fordulat, amely a magam az a valóság alakítására vonatkozik. A figyelmes az az ilyen jellegű körökben valamelyest tájékozott olvasó azt vethetné szememre, hogy egy ilyen szándékú metafizikai tanulmány ellenére, annak majdnem a végfelő, ugyanabba a tvedésbe esek, amelyet már mindenki unottan hallgat, márminthogy beszéllek magamról, aztán a valósággról, teszek egy olyan állást, amely e két fogalom konjunkciójára vonatkozik. Az ember hallgatja, olvassa, aztán a t. Unalmas, nem? Joggal a t-t az joggal tartja unalmasnak. De, kérem fogadják el, hogy a-gy jrtam el. A magam az a valóság viszonya egy olyan problémát tartalmaz, amit logikailag nem tudunk megoldani, mert a logika mai állása szerint csak ellentmondás mutatható ki e probléma kapcsán. S a problémát fokozza az, hogy nem csak logikai probléma. A magam az a valóság viszonya egy azonosság az nem-azonosság sajátos relációjában fejezhető ki, talán, de jelenleg nem tudok megoldást. Azt sem mondhatom, hogy azonos vagyok a valósággal az azt sem, hogy nem vagyok azonos. Van itt egy sajátos metafizikai reláció, vagy lehet nem is reláció, hanem egyéb, de remélem, hogy még j sokáig foglalkozhatok metafizikával az ha tbbévi kutatásunk eredményeképpen megtalálom e probléma korrekt megoldását, nagyon elégedett leszek magammal. Mindezt csak azért rom a-gy, mert egyes spirituális tanok olyan magabiztosan állítják, hogy a valóság te magad vagy, hogy az már bosszantó, de legalábbis gyanút breszt az emberben.

A valóságát tényleg maga kövcsolja szse az ember, az imaginációjával. Benne vagyok most egy állapotban, amelyet látok, tapasztalok. Ez is az imagináció teremtménye. De itt nem áll meg a haladvány, mert tovább tvtvzudnek az imaginációban a gondolatok, örölmek, képek, élmények, emlékek, szavak, képzetek az a jobban az a jobban állapotokat ölek meg. Gondolok valakire, akit rég nem láttam már. Másnap szszefutok vele az ton. Vagy elfordul, hogy valami váratlan ténik, de ahogyan gondolkozok az a-gyén, lassan-lassan felmerülnek azok a mbeli tnykedéseim amelyek szszeféggésben állnak azzal, ami ténont, vagyis amivel rászolgáltam arra, hogy öppen a-gy ténenjen. A fontos az, hogy lassan, nánán, de kitartó tudatossággal rőbredjünk arra, hogy az imagináció teremt a valósággot az arra is, hogy hogyan teremt. Az imagináció fogja továbbra is a valósággot teremteni, de ha erős-tjék magunkban azt a metafizikai kvalitást, amellyel öppen azt tudjuk világon látni, hogy hogyan mákodik az imagináció az milyen általakítás, rendező, tisztítás beavatkozásokat kell tennünk, akkor megvalósítható lesz, hogy arra felő haladjunk, amerre igazán szeretnénk. Egyszerű szavakkal a szeretet, a szabadság, az örölem, a harmónia, a mörök, az egyszerű felő.

Egy további tanulmányban sz lesz arról is, hogy milyen, az imagináció szempontjából hatékony, vizionárius forgatóknyveket hordoz az ember magában, esetleg anélkül, hogy ezt tudná; s öppen ezért jánia kell zavaros állapotainak rdőgi kéreit.